అమ్మ కోసం

– పొత్తూరు రాజేంద్ర ప్రసాద్‌వర్మ

(గత సంచిక తరువాయి)

తర్వాత రామలక్ష్మి రూం దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

"ఆపరేషన్ అయిపోయింది. ఈ వారం వెళ్ళిపోతున్నాం అన్నయ్యా"

ఆపరేషను సమయంలో డాక్టర్లతో మాట్లాడటం వారికి ఎటువంటి అవసరాలు ఉన్నాయో చూడటం వల్ల పాంచజన్యకు వారి గుండె ఆపరేషను గురించి అన్ని విషయాలు తెలుసు. అందుకే ఆ రోజు వారి వద్దకు వచ్చాడు"

"బాబూ నీ దయవల్ల అన్నీ సక్రమంగా జరిగిపోయాయి"

"నా దయ ఏమీలేదు. అంతా బాబాదయ. మీలాంటి నిరుపేదలు ఎటువంటి డబ్బులు కట్టలేనివారు ఉంటారని ముందుచూపుతో బాబా ఈ ఆసుపత్రిని ఏర్పాటు చేసారు. ఈ రోజు ఈ లోకంలో సత్యసాయిబాబా లేకపోవచ్చు.. కానీ ఆయన చేసిన పనులు మాత్రం అందరికీ ఉపయోగపడుతున్నాయి. ఇటువంటి పనులు చేసినందుకే కృతజ్ఞులై ఉండాలి."

రామలక్ష్మి దూరంగా వెళ్ళిన తర్వాత అతనితో "అమ్మాయి పెళ్ళి గురించి ఏమి ఆలోచించారు?" అడిగాడు పాంచజన్య.

"మా మేనల్లుడు వున్నాడు వాడు కూడా మాలాంటివాడే కట్నాలు ఏమీ ఇవ్వనవసరంలేదు. అయినా పెళ్ళి ఖర్చులు ఉండాలి కదా వాటి గురించి చూస్తున్నాం."

పాంచజన్య ఏమీ మాట్లాడకుండా జేబులోంచి చెక్‌బుక్ తీసి చెక్ రాసి వారికి అందించాడు.

"లక్షరూపాయలు" రామలక్ష్మి చెక్‌ను చూసి అరిచింది.

"చెల్లీ నీ పెళ్ళికోసం ఇస్తున్నాను" అన్నాడు.

వారిద్దరికీ నోటివెంబడి మాటలు రాలేదు.

వారం రోజులు పరిచయంతో తమ గురించి తెలియకపోయినా అంతటి సాయం చేసిన ఆ కుర్రవాడిని చూసి ఇద్దరూ ఏడ్చేసారు.

పాంచజన్య ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఆ వ్యక్తి పాంచజన్య చేతుల్ని పట్టుకుని కుదిపేసాడు. రామలక్ష్మికి మాటలు రావడంలేదు.

"నాకు చెల్లెళ్ళు ఎవరూ లేరు. ఉంటే ఇంకా ఎక్కువ ఖర్చు అయ్యేది కదా?"

"ఎవరి పిల్లవాడివో ఎక్కడివాడివో తెలీదు. మాకు ఇచ్చిన ఈ డబ్బులు పెళ్ళికోసం ఖర్చు చేస్తామో లేదో కూడా తెలియదు. కానీ సహాయం చేయాలన్న నీ గుణం గొప్పది. బాబూ నిన్ను కన్న తల్లిదండ్రులు చాలా పుణ్యాత్ములు"

పాంచజన్య కంటినుంచి కూడా అప్రయత్నంగా కన్నీళ్ళు వచ్చాయి.

పర్సు తీసి అందులో అమ్మ ఫోటోను తదేకంగా చూశాడు.

"మీ అమ్మగారా బాబూ?" అతను అడుగుతున్నాడు.

"అవును" అంటూ ఫోటోను వారికి చూపిస్తూ "ఇప్పుడు ఈ లోకంలో లేరు" అన్నాడు గద్గద స్వరంతో.

రెండు నిమిషాలు వారి మధ్య నిశ్శబ్దం రాజ్యమేలింది.

తర్వాత ఆ వృద్ధుడు "చనిపోయి ఈ లోకంలో లేకపోవచ్చు. కానీ మంచి చేయాలన్న అలవాటు నీకు నేర్పిన ఆమె ఎప్పటికీ ఉంటుంది బాబూ. నీలో ఉంది ఆ బాబాలో కూడా ఉంది" అంటూ ఎదురుగా తగిలించిన బాబా ఫోటోను ఆర్తిగా చూసారు.

పాంచజన్యకూడా అమ్మ ఫోటోవైపు, బాబా ఫోటోవైపు మార్చిమార్చి చూశాడు.

అతనుకూడా బెంగుళూరులో వేరే కంపెనీలో పనిచేస్తున్నాడు.

వారానికో పదిరోజులుకో ఇద్దరు కలుస్తుంటారు ఒకరి గురించి మరొకరికి బాగా తెలుసు. అతను విజయవాడ నుంచి వచ్చాడు.

అతని మాటలకు పాంచజన్య ఏమీ సమాధానం చెప్పలేదు.

చిన్న చిరునవ్వు నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

"జీవితం ఎవరికీ శాశ్వతం కాదు. పోయిన వారి గురించి బాధపడుతూ ఉండటంవల్ల మనకు దుఃఖం వస్తుంది తప్ప ప్రయోజనం లేదు"

"రాజేష్ నేను బాధపడుతున్నది అమ్మ చనిపోయిందని కాదు ఆమె లేని లోటు ఎవరూ తీర్చలేనిది. నాకు చిన్నతనం నుంచి ఎక్కువమంది స్నేహితులు కూడా లేరు. దాదాపు నా చదువంతా హాస్టళ్ళలోనే సాగింది."

"మరి"

"అమ్మతో నా ఎటాచ్మెంటు ఎక్కువ. నాన్నతో కూడా నేను ఫ్రీగా ఉండలేను కానీ అమ్మ దగ్గర ప్రతి విషయాన్ని షేర్ చేసుకుంటాను. అన్ని విషయాలు నాకు అమ్మ చెబుతుండేది, చివరిలో చనిపోయినప్పుడు కూడా నాతో ఏదో మాట్లాడాలని ప్రయత్నించింది. ఆమె ఏమి మాట్లాడాలనుకున్నదో నాకు తెలియదు. కానీ తెలుసుకోవాలని ఉంది"

రాజేష్ పాంచజన్య వైపు విచిత్రంగా చూసాడు.

"నీకు నా బాధ చెప్పినా అర్థంకాదు. అలా అర్థం చేసుకోవడానికి కూడా కొంత పరిజ్ఞానం కావాలి" అంటూ రూం బైట ఉన్న కుర్చీ దగ్గరకు వెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

రాజేష్కు పాంచజన్య అంటే ఒకలాంటి జాలి కలిగింది. "రెండు నెలల్లో నేను రూం మారిపోతున్నాను. ఎందుకంటే నా పెళ్ళి ఫిక్సు అయింది. నా భార్య వస్తే ఇంతకన్నా పెద్ద రూం అవసరం ఉంటుంది కదా" అని పాంచజన్య కళ్ళల్లోకి చూస్తూ.

"అవును. నువ్వుకూడా పెళ్ళిచేసుకుంటే చాలా ఆలోచనలకు ఫుల్స్టాప్ పడుతుంది కదా?" అన్నాడు.

"పెళ్ళి సంగతి తప్ప మరేమన్నా చెప్పు" అన్నాడు.

"సరేలే ఉద్యోగం వచ్చిన తర్వాత మొదటి జీతం వస్తుంది కదా? మీ తల్లిదండ్రులకు ఏమి కొన్నావు" అడిగాడు రాజేష్.

"వారిద్దరూ మంచి ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు నా నుంచి వారు ఏమీ ఆశించలేదు. నా జీతం నాకు నచ్చిన విధంగా ఖర్చు పెట్టుకునే అవకాశం కల్పించారు. అయినా నేను చదువుకుంటున్నప్పుడే వారికి రెండు లక్షల ఫీజు కట్టవలసి ఉంటుంది. కానీ మంచి మార్కులు వచ్చిన వారికి ఫ్రీ సీటు ఇస్తారు అర్ముగం సార్ అందరికీ అదే చెప్పారు. మీరు టెన్తులో మంచి మార్కులు సంపాదించి ఫ్రీ సీటు సంపాదించండి. మీ అమ్మా నాన్నలకు ఫీజు కట్టవలసిన రెండు లక్షలు ఫీజు మిగల్చండి. విద్యార్థి తల్లిదండ్రులకు ఇంత పెద్ద గిఫ్టు ఎవరూ ఇవ్వలేరు. మీరు ఇవ్వడానికి ప్రయత్నించండి అని చెప్పారు."

"నువ్వు ఫ్రీ సీటు సంపాదించావా?"

"అవును. ఈ విషయం ఎవరికి చెప్పలేదు. చాలా కష్టపడి చదివాను. స్కూలులో నాకే అత్యధిక మార్కులు వచ్చాయి. ఫ్రీ సీటు లభించింది. కానీ అప్పటికే అమ్మానాన్నా నన్ను అదే కాలేజీలో చేర్పించడానికి ఫీజు సిద్ధం చేసారు. నేను ఈ విషయం చెప్పగానే వారు

ఎంతో ఆనందపడిపోయారు. వారి కళ్ళల్లో కనిపించిన మెరుపులు నాకు ఎంతో సంతోషం కలిగించాయి. పదహారేళ్ళ వయస్సులో నేను వారికిచ్చిన గిఫ్టు చిన్నది కాదు"

"యూ ఆర్ గ్రేట్ పాంచజన్యా నేనూ చిన్నతనంలో ఉద్యోగం సంపాదించినా నాకు ఇవ్వడానికి అమ్మానాన్నా ఇద్దరూ లేరు. అందుకే ఒకేసారి బాధపడుతుంటాను."

"సారీ రాజేష్" అనునయించాడు పాంచజన్య.

"పాంచజన్యా నువ్వు అమ్మగురించి చాలా ఆలోచిస్తున్నావు. కని పెంచకపోయినా అమ్మలా సాకే అమ్మలు ఎంతోమంది ఉన్నారు తెలుసా?"

"నిజమా?"

"నిజంగా ఉంది. నువ్వుంటున్న విశాఖపట్నం సమీపంలోనే సముద్రతీరంలో ఉన్న భీమిలీలో అటువంటి ఆశ్రమం ఒకటి ఉంది దానిని ఎస్.ఓ.ఎస్ చిల్డ్రన్స్ విలేజీ అంటారు నువ్వు తప్పకుండా వెళ్ళు. అనాథలను అక్కడ అమ్మలు ఎంత ప్రేమగా చూస్తారో తెలుస్తుంది" అన్నాడు.

"విశాఖపట్నంలో నివాసం ఉన్నప్పటికీ నేను ఎప్పుడూ అమ్మా నాన్నలకు దూరంగా ఉండేవాడిని. హాస్టల్ చదువులతోనే కాలం గడిచిపోయింది. అందుకే భీమిలీ ఆశ్రమం గురించి తెలియలేదు."

"అక్కడ అమ్మలు స్వంత మ్మలు కన్నా ఎక్కువగా చూస్తారు. నేను నా మేరేజ్‌కి అక్కడికే వెళ్ళాలి"

"నీది విజయవాడ కదా నీ ఉడ్‌బీది భీమిలీయా?"

"ఏమో తెలియదు. కానీ భీమ్లీ ఎస్.ఓ.ఎస్‌లోనే చదువుతోంది. "

"అమ్మాయి అనాధా?"

"అవును తల్లిదండ్రులు చనిపోయిన తర్వాత వారి బంధువులు అమ్మాయిని అందులో చేర్పించారు. అక్కడే చదువుకుంది. ఇప్పుడు విజయవాడలో ఉద్యోగం కూడా చేస్తోంది" అని చెపుతూ "అది పేరుకే అనాధాశ్రమం. కానీ అక్కడ ఎవరూ అనాధలుగా ఉండరు. అందులో పదిమంది అమ్మలు ఉంటారు. ఒకో అమ్మ దగ్గర పదిమంది పిల్లలు ఉంటారు ఇంటివాతావరణంలా ఉంటుంది" అన్నాడు.

"ఈ నెలలో నాన్న దగ్గరికి వెళ్ళాలని అనుకుంటున్నాను. విశాఖపట్నంలోనే అమ్మకు సంబంధించి నెలవారి కార్యక్రమాన్ని చెయ్యాలి. ఆ సమయంలో తప్పకుండా వెళతాను"

"నా పెళ్ళికూడా అక్కడే జరుగుతుంది. నువ్వూ రావాలి"

"తాను పెరిగి చదువుకున్న విద్యాలయంలోనే పెళ్ళికావడం ఆనందంగా ఉంటుంది. ఆమె అదృష్టవంతురాలు."

"అమ్మ అంటే ఇంత ప్రేమ చూపించే నీలాంటివాడికి ఆ ఆశ్రమం గుడిమాదిరిగా అనిపిస్తుంది. ఎటువంటి చార్జీలు కట్టకుండా సంరక్షణ బాధ్యత అంతా వారే చూసుకుంటారు. నువ్వు అక్కడ అమ్మలను తప్పకుండా కలుసుకోవాలి. "

"రాజేష్ ఇన్ని విషయాలు నీకు ఎలా తెలుసు?"

"ఆ అమ్మాయి పేరు స్వప్న అది కూడా ఎస్.ఓ.ఎస్ ఆశ్రమంలో ఉన్న ఒక అమ్మ పెట్టిన పేరు. స్వప్నతో నాకు పెళ్ళి చేయాలని అనుకున్నది కూడా ఆ అమ్మే"

"ఆమెకు నీ గురించి ఎలా తెలుసు?"

"అందులో చేరి పెద్దవారు అయిన వారందరి గురించి వివరాలు ఉంటాయి. అందులో చదివినవారు ఎక్కడున్నా, ఎంత పెద్ద ఉద్యోగాలు చేస్తున్నా అమ్మలను మరిచిపోరు. వారే అక్కడ చదివిన అమ్మాయిలకు సంబంధాలు కుదురుస్తారు"

"వారికి నువ్వు ఎలా తెలుసు రాజేష్?"

"పాంచజన్యా నేను కూడా ఎస్.ఓ.ఎస్‌లోనే పెరిగాను. నాకు కూడా చిన్నతనంలోనే అమ్మా నాన్నా చనిపోయి అనాథగా ఉన్నాను కదా?" అన్నాడు.

రాజేష్ మాటలు పాంచజన్యను కదిలించాయి.

"రాజేష్ నీ వ్యక్తిత్వం నాకు తెలుసు. అందుకే నీ రూంలో ఇన్ని రోజులు ఉండగలిగాను. నువ్వు పెరిగిన ఆశ్రమాన్ని చూడాలని అనుకుంటున్నాను. అక్కడ అమ్మల్ని చూస్తే నా సమస్యకు ఏదో పరిష్కారం లభిస్తుందేమో అనిపిస్తుంది. సెలవు దొరకగానే వెళతాను. నీ పెళ్ళికి కూడా తప్పకుండా వస్తాను" అన్నాడు.

పాంచజన్యలో ఆలోచనలు సుళ్ళు తిరుగుతున్నాయి.

భీమిలి నుంచి విశాఖపట్నం వెళుతున్న బీచ్‌రోడ్డులో ఎస్. ఓ. ఎస్ ఆశ్రమం ఉంది.

పదకొండు ఎకరాల్లో చుట్టూ ప్రహరీ నుంచి మధ్యలో పదకొండు గృహాలు కార్యాలయం కలిసి ఉన్నాయి. లోపలకు ప్రవేశిస్తే కొత్త లోకంలోకి వెళ్ళినట్లుంది.

పాంచజన్య అనుమతి తీసుకుని వెళ్ళాడు.

కార్యాలయంలో సిబ్బంది ముందు ఆ ఆశ్రమం గురించి చాలా విషయాలు చెప్పారు. అనాథ పిల్లలకోసం ఏర్పాటు చేసిన విషయాన్ని దాని ఏర్పాటు కోసం అంతర్జాతీయ స్థాయిలో జరిగిన కృషిని వివరించారు.

ఆ ప్రాంగణంలో పదకొండు ఇళ్ళు ఉన్నాయి. ప్రతి ఇంటిలో పదిమంది పిల్లలు ఉన్నారు. వారిని చూడటానికి అమ్మ ఉంది. అటువంటి అన్ని ఇళ్ళు చూసిన తర్వాత ఒక ఇంటిలోకి వెళ్ళాడు.

చుట్టూ పిల్లల్ని కూర్చోపెట్టుకుని అమ్మవారికి కథ చెబుతోంది.

ఆ దృశ్యం చూడగానే పాంచజన్యకు అమ్మ గుర్తుకు వచ్చింది.

ఇతర పిల్లలవైపు చూస్తూ కథ చెబితే తనకు ఎంతో కోపం వచ్చేది. దగ్గరగా జరిగి అమ్మను ఆనుకుని కూర్చునేవాడు. పక్క పిల్లలవైపు చూస్తుంటే ఆ విషయం గుర్తుకు వచ్చింది.

అమ్మ తనను తాను సౌజన్యగా పరిచయం చేసుకుంది. పాంచజన్యకు ఆమె కుర్చీ చూపించింది. కూర్చునేటప్పుడు పిల్లల్ని విష్ చేశాడు.

"గుడ్ మార్నింగ్ బ్రదర్" అన్నారు వాళ్ళు ముక్తకంఠంతో

ఏడుగురు ఆడపిల్లలు అయిదుగురు మగపిల్లలు ఉన్నారు.

అందరూ సంతోషంగా ఆరోగ్యంగా ఉన్నారు. పిల్లల్ని పేర్లు అడిగి వారు ఏ ఏ తరగతులు చదువుతున్నారో తెలుసుకున్నాడు. "నేను బెంగుళూరులో ఉద్యోగం చేస్తున్నాను. మీ కోసం చాక్లెట్లు తెచ్చాను" అంటూ ఖరీదైనా చాక్లెట్లను అందించాడు.

పిల్లలు ఎవరూ తీసుకోలేదు.

పాంచజన్య వారిపై సందేహంగా చూశాడు.

"పై వాళ్ళు ఇచ్చినవి వీరు తీసుకోరు. స్నాక్స్ తినే సమయంలోనే తింటారు. నాకు ఇవ్వండి నేను ఇస్తాను" సౌజన్య సౌమ్యంగా చెప్పి వాటిని అందుకుంది.

పాంచజన్య అప్రయత్నంగా చాక్‌లెట్లు సౌజన్యకు అందించాడు.

"ఈ ఇంటిలో ఉన్నంత వరకు వీరికి ఎవరూ లేదన్న భావన కలగకూడదు. తాము అనాధలమన్న భావన కూడా రానీకూడదు. ఇతరులు చూపించే జాలిని కూడా వీరు స్వీకరించలేరు. అందుకు అనుగుణంగానే ఇక్కడ రూలు ఫ్రేమ్ చేయబడ్డాయి. "

సౌజన్యకు నలభై సంవత్సరాలు ఉంటాయి. తెల్లచీర కట్టుకుని పవిత్రంగా ఉంది. "మిమ్మల్ని అమ్మ అని పిలవచ్చా?"

"ఇక్కడ పెద్దవారైనా చిన్నవారైనా అందరూ అమ్మా అని మాత్రమే పిలవాలి. మీరు అడిగారు గాబట్టి నా పేరు సౌజన్య అని చెప్పాను" సౌజన్య అంది.

"అమ్మా మీరు అమ్మగా మారడానికి కారణం ఏమిటి?"

సౌజన్య సాలోచనగా చూసింది.

కూర్చున్న పిల్లలకు వర్కు అప్పగించి దూరంగా కూర్చోబెట్టింది.

"బెంగుళూరు నుంచి మీరు వస్తున్నారని సార్ చెప్పారు. రెండురోజులనుంచీ మీకోసం చూస్తున్నాం. మీరు మా సంస్థ గురించి తెలుసుకోవడానికి వస్తున్నారని చెప్పారు."

"నా గురించి అలా చెప్పారా?" పాంచజన్య స్వగతంలో అనుకున్నాడు.

తర్వాత సౌజన్య వైపు తిరిగి "ఈ సంస్థలో చదివిన నా ఫ్రెండు రాజేష్ చెప్పడం వల్ల ఈ ఆశ్రమానికి వచ్చాను. అతను కూడా ఇక్కడే చదువుకున్నానని అన్నాడు. నాకు ఇక్కడకు రావాలన్న ఆతృత కూడా అతనివల్లే కలిగింది. వచ్చిన తర్వాత ఇక్కడ వాతావరణం చూసి చాలా ఆనందపడ్డాను" అన్నాడు పాంచజన్య.

"ఆనందం ఎందుకు?" సౌజన్య అడిగింది.

"మా అమ్మ అంటే నాకు ఎంతో ఇష్టం. నన్ను ఎంతో ప్రేమించింది. నాన్నకన్నా నేనంటేనే తనకు ప్రేమ. ఆమె అనారోగ్యంతో చనిపోయింది. ఆమె పోయిన తర్వాత నాకు జీవితమంతా శూన్యం అయిపోయింది. ఆమె జ్ఞాపకాలతో బతుకుతున్నాను. ఇక్కడకు వచ్చిన తర్వాత ఈ పిల్లల్ని తల్లి కాకపోయినా తల్లిలా సాకుతున్న మిమ్మల్ని చూసిన తర్వాత మళ్ళీ మా అమ్మ గుర్తుకు వచ్చింది"

పాంచజన్య మాటలు సౌజన్యలో అభిమానాన్ని నింపాయి.

"నేను కూడా మా అమ్మను ఎంతగానో ప్రేమించాను. ఆమెతోనే లోకంగా బతికాను. ఆమె చనిపోయిన తర్వాత లోకం అంతా శూన్యం అయిపోయింది. నాకు పెళ్ళి చేయాలన్న ఆమె కోరిక తీరకుండానే చనిపోయింది. అప్పటి నుంచీ పెళ్ళి చేసుకోవాలని అనుకోలేదు. ఆ సమయంలో ఈ సంస్థలో అమ్మ ఉద్యోగం కోసం ప్రకటన పడింది. దరఖాస్తు చేస్తేవారు నన్ను నా వివరాలను తెలుసుకుని ఉద్యోగాన్ని ఇచ్చారు. పెళ్ళికానివారు విదవ స్త్రీలు ఈ ఉద్యోగానికి కావాలని వీరి ప్రకటనలో చెప్పారు. నాకు సరిగా సరిపోయింది."

"ఇక్కడ చేరి ఎన్ని సంవత్సరాలు అయింది?"

"పదిహేను సంవత్సరాలు అయింది. ఈ ఎస్.ఓ.ఎస్ సంస్థలో అందరు అమ్మలకన్నా నేనే సీనియర్‌ను. అందుకే మా సార్ మిమ్మల్ని ఈ ఇంటికి పంపించారు."

"ఈ పిల్లలు అంటే మీకు ఇష్టమేనా?"

"ఈ పిల్లలు అందరూ అనాథలు. వీరి తల్లిదండ్రులు ఎవరో వీరికి తెలియదు. కొంతమంది పెంటకుప్పలో పారవేయబడిన వారు. వీరికి ఎవరూ లేరని అనుకుని మా దగ్గరకు తీసుకుని వచ్చి చేర్పించారు. వారికి చిన్నతనం నుంచి మేమే అన్నీ చూస్తుంటాం.."

పాంచజన్య వింటుండిపోయాడు.

"ఈ ఇంటిలో ఉన్న ఈ పదకొండు మంది పిల్లలు వారికి ఊహ తెలిసిన దగ్గర నుంచీ నా వద్దే ఉంటున్నారు. వారికి నేనే అమ్మా నాన్నా అన్నీను."

"ఇంతమందికి మీ ప్రేమను ఎలా చూపించగలుగుతున్నారు?"

"ఎందుకలా అడిగారు?"

పాంచజన్య ఒక నిమిషం ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాడు. తర్వాత "మా అమ్మకు నేనంటే ఉన్న ఇష్టం చూసి మా నాన్న కూడా నాకు తమ్ముడో చెల్లెలో కావాలని అనుకోలేదు"

"నిజమా?"

"నిజం సౌజన్యమ్మా. మా అమ్మ అంటే నాన్నకు ఎంతో ప్రేమ. వారిద్దరూ ఒకరంటే ఒకరు ఇష్టపడి ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్నారు. అమ్మ ఇష్టం కోసం ఏమి చేయడానికైనా నాన్న సిద్ధపడేవారు. మనం మంచి చదువులు చదివించాలన్నా సంపూర్ణమైన ప్రేమను అందించాలన్నా ఒక్క బాబు చాలు అంది. నాన్న కూడా దానికి కట్టుబడి ఉండిపోయారు. అందుకే మా ఇంటిలో నేను ఒక్కణ్ణే ఉన్నాను" అలా చెబుతున్నప్పుడు పాంచజన్య గొంతు మారిపోయింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments